

Tema 4. Naturen i ett föränderligt landskap

FAKTABLAD N3. Siklöja (*Coregonus albula*)

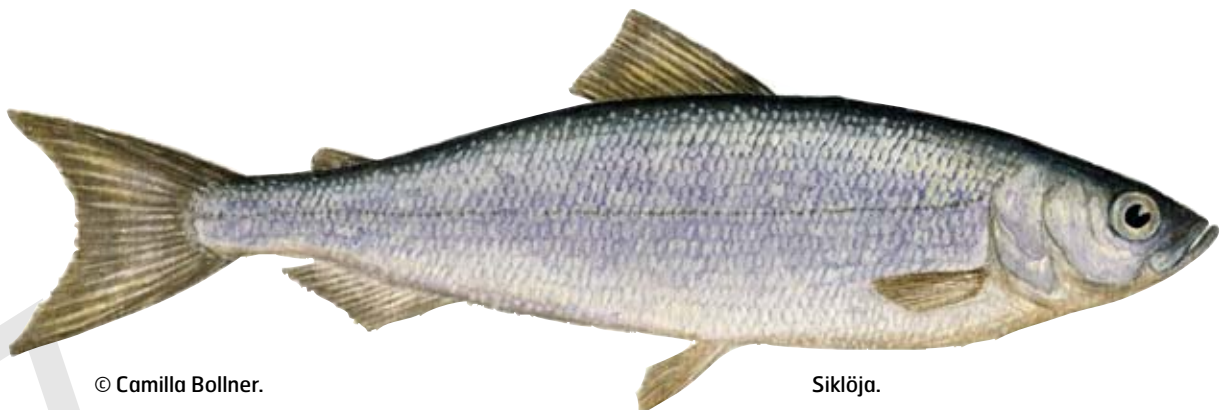
Den silverfärgade siklöjan hör till laxfiskarna. Siklöjan är sikens närmaste släkting. Man kan skilja arterna från varandra på käkarna; hos siklöjan är underkäken längre än överkäken, hos siken tvärtom. Siklöjan skiljer sig från norsken bland annat på att siklöjan saknar tänder i munnen. Den silverglänsande löjan liknar också siklöjan, men den saknar fettfena.

Siklöjan finns i nästan hela Finland och Sverige. I havsområdet påträffas arten närmast i Bottenvikens och östra Finska vikens mindre salta vatten. Siklöjan är en stimfisk, som trivs bäst i stora öppna fjärdar. Den föredrar rent och klart vatten, men klarar sig också i relativt bruna och eutrofa vattendrag.

Siklöjans lek inträffar under senhösten. Den befruktade rommen sjunker till botten. Vid tiden för islossningen kläcks cirka 8 millimeter långa yngel ur rommen. Till en början håller ynglen till i det grunda strandvattnet, och efter ungefär en månad går de ut på djupare vatten.

Siklöjan äter i huvudsak djurplankton under hela sin levnad. Individernas tillväxthastighet varierar beroende på vattendraget och beståndets täthet. I havsområdet kan siklöjan röra sig över stora områden.

Siklöjan är en viktig fångstfisk i insjöområdena. I samband med höstfisket får man också den värdefulla rommen. Siklöjan tål i allmänhet ett hårt fiske, men det kan givetvis påverka beståndets utveckling. Då siklöjan förekommer rikligt är den en viktig bytesart för rovfiskar.

© Camilla Bollner.

Siklöja.